

Inleiding en een beetje More.

Zoals de meeste boeken begint dit boek met een voorwoord dat achteraf is geschreven.

Beste lezer, een boek schrijven is een enorme opgave. Misschien wel de meest tijdrovende bezigheid die ik ooit heb gehad. Mijn ervaring is beperkt tot mijn debuutroman *Con Amor* die in 2022 verscheen. Het was een titanenwerk, maar bovenal was het een fantastische ervaring. *Con Amor* schreef ik omdat ik dat moest. *Ik geef je mijn Utopia* schreef ik omdat ik het wilde. Misschien is mijn enthousiasme hierdoor net iets groter.

Wanneer je me leest, krijg je een inkijkje in wie ik ben. Ik stel me ergens kwetsbaar op. Weten wie je bent en daarvoor uitkomen, vergt moed. Het is veel eenvoudiger je te verschuilen achter gemeenplaatsen of een muur van formalisme. Wanneer je je kop boven het maaiveld uitsteekt, neem je risico's. Dat is wat ik met dit boek zeer bewust en met veel goesting doe, en ik nodig jou, beste lezer, ook uit om dat te doen. Je ervaring delen met anderen is een menselijke daad.

Ik geef je mijn Utopia is niets meer dan mijn dromen die ik wat naïef heb verwoord in een aantal brieven aan mijn fictieve (klein)zoon Jef. Het zouden ook brieven aan mijn (klein)dochter kunnen zijn. Ik denk dat we allemaal wel

dromen van een betere wereld. Niet dat de wereld van vandaag bar slecht is; ik ben me zeer bewust van de onmiskenbare vooruitgang die de mensheid de afgelopen eeuwen heeft geboekt. Maar laten we erkennen dat er hier en daar ruimte is voor verbetering en dat de huidige situatie voor veel mensen verre van ideaal is.

Ik wil je meenemen in mijn ideale wereld in de hoop dat we daar samen over kunnen nadenken. Hopelijk kunnen we er eens samen over praten en misschien plant dit boek wel een klein zaadje dat ooit zal kiemen en iets zal veranderen. Ik geloof dat dit kan.

Zo geloof ik bijvoorbeeld dat, als we dat echt willen, we alle mensen op onze aarde toegang kunnen geven tot drinkbaar water. Ik ben er ook van overtuigd dat toegang tot water een wereld van verschil kan maken in een samenleving. Dat heb ik bijvoorbeeld gezien in Afrika: een dorp waar water voorradig is, heeft het aanzienlijk beter dan een dorp dat zijn water kilometers verderop moet halen. Water is de bron van leven; het maakt voedselproductie mogelijk en geeft kinderen de kans om naar school te gaan in plaats van hun tijd te verdoen met het aanvoeren van water. Sta me toe verder naïef te zijn, maar naar mijn mening is het de verdomde plicht van de mensheid om ervoor te zorgen dat elke persoon, naast water, toegang heeft tot gezondheidszorg en dat alle kinderen een gedegen onderwijs kunnen genieten. Als we miljarden kunnen besteden aan militaire middelen, dan kunnen we zeker wat geld vinden om in de komende decennia die basis-mensenrechten te realiseren die we als mensheid hebben neergelegd in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, kortweg UVRM. Deze universele verklaring van de Verenigde Naties is onderschreven

door bijna alle landen en zou stapsgewijs uitgevoerd kunnen worden. Tot op heden is daar echter nog niet veel van terechtgekomen, hoewel het zou volstaan als één wereldleider opstaat en zijn collega's ervan overtuigt om elk decennium één van die basisrechten uit deze belangrijke tekst tot werkelijkheid te maken. Als we dat echt willen, kan dat. Als we dat echt willen, kunnen de drie hierboven beschreven mensenrechten een realiteit zijn tegen bijvoorbeeld 2048; dat is precies een eeuw na de ondertekening van die hoopgevende tekst van het UVRM.

Ik geef je mijn Utopia gaat over dit soort dromen en ook over Europa. Ons Europa is onbeduidend geworden qua leiderschap in de wereld van vandaag. Dat is de laatste jaren nog pijnlijker geworden door de positie van de EU in conflicten zoals die in Gaza en in Oekraïne. De Europese structuren zijn niet aangepast aan de snel veranderende wereld en het ontbreekt het oude continent aan daadkracht en leiderschap.

Mocht je, beste lezer, actief zijn in België, dan nodig ik je van harte uit om de hervormingsvoorstellen te lezen die België dichterbij een werkelijke democratie kunnen brengen. Ik denk onder andere dat de participatie die we vandaag de dag kennen, een gezonde democratische werking in de weg staat. Als je in een ander land leeft, kan dat Belgische voorbeeld zeker van nut zijn in je land.

Ik ben een groot voorstander van onze sociale zekerheid. In Europa hebben we dit sociaal vangnet ingericht in de jaren na de Tweede Wereldoorlog. Dit systeem onderscheidt ons van de rest van de wereld en we mogen hier terecht trots op zijn, we moeten het echt koesteren en zelfs